

De plata i d'or no en tinc

Dll, 16/11/2009 per Lluís Serra

[Gerasa](#)

1. Text: Fets dels Apòstols 3,1-10

Pere i Joan pujaven al temple a l'hora de la pregària de la tarda. En aquell moment també portaven al temple un home invàlid de naixement, que deixaven cada dia al costat de la porta anomenada Bonica, perquè demanés caritat als qui hi entraven.

L'home va veure que Pere i Joan anaven a entrar al temple i els demanà caritat.

Pere, juntament amb Joan, fixà els ulls en ell i li digué:

--Mira'ns!

Ell se'ls va mirar, esperant que en rebria alguna cosa. Llavors Pere li va dir:

--De plata i d'or no en tinc, però el que tinc, t'ho dono: en el nom de Jesucrist, el Natzarè, aixeca't i camina!

Pere l'agafà per la mà dreta i l'aixecà. A l'instant els peus i els turmells se li enfortiren, es posà dret d'un salt i caminava; i va entrar amb ells al temple caminant i saltant i lloant Déu. Tot el poble va veure com caminava i lloava Déu, i es quedaren admirats i sorpresos pel que li havia passat: tots sabien que era l'home que s'estava assegut demanant caritat vora la porta Bonica.

2. Descifrant codis bíblics

Un home invàlid de naixement és posat, com cada dia, al costat d'una porta del temple, perquè demani caritat als qui hi entren. Els qui el porten es beneficien de l'invàlid, perquè reben una part dels diners que li donen. L'home malalt explota les seves mancances per rebre caritat. D'aquesta manera, perpetua el seu estat. Amb la seva invalidesa no pot entrar al temple perquè els coixos i els cecs són exclosos de l'assemblea dels jueus.

Pere i Joan pugen al temple per resar a les tres de la tarda. L'home veu que Pere i Joan anaven a entrar al temple i els demana caritat. El que demana no és el que necessita. Demana continuar amb la seva malaltia, seguir sense canviar, mantenir la invalidesa. Necessita guarició i salut. Necessita reintegrar-se en la societat i poder, juntament amb els altres, entrar al temple per pregar i ser considerat una persona digna.

La resposta de Pere és clara. No li pot donar el que li demana: "De plata i d'or no en tinc". No pot satisfer la seva petició. Tampoc val la pena mantenir una persona postrada en la seva invalidesa sense apuntar vers la seva guarició profunda. Per això, li diu: "El que tinc, t'ho dono: en el nom de Jesucrist, el Natzarè, aixeca't i camina!" L'ego es conforma amb l'or i amb la plata. L'essència requereix molt més: recuperar l'amor i la llibertat.

El contacte amb Pere és l'inici del canvi. El contacte amb l'or no guareix. El contacte amb la persona humanitza. L'invàlid sent com se li enforteixen els peus i els turmells, que són la base per estar-se dret i gaudir d'autonomia. Es posa dret d'un salt i camina. Ja no és presoner de la seva malaltia. Ja no necessita demanar caritat. Es pot valer.

Però aquí no acaba tot. Falta el darrer pas per a la guarició total: reintegrar-se a la societat. Ara sí que pot entrar al temple. Ara sí que restableix una relació amb Déu des de l'esperit adult. Per això salta i lloa Déu.

Tot el poble, que ara es meravella i s'estranya, abans havia trobat normal veure'l invàlid, com cada dia, demanant caritat al costat d'una porta del temple. En la

nostra societat, la persona lliure i amorosa impacta perquè estem empresonats en les xarxes de la malaltia i de l'ego. L'autèntic terapeuta es dona a si mateix: la seva força interior dóna força a l'invàlid. Des de la seva essència, revitalitza l'essència del malalt. Tots tres entren en pla d'igualtat al temple.

3. Orientacions per a la reflexió personal o el diàleg en grup

1. Quins signes d'invalidesa t'impossibiliten fer la teva vida?
2. Distingeixes amb claredat entre el que demanes i el que necessites?
3. Busques algun contacte que pugui guarir la teva vida?
4. La teva guarició et permet establir un nou lligam amb Déu?
5. Quines característiques té un bon terapeuta?